

Volker Kutscher

GOLDSTEIN

Volker Kutscher

GOLDSTEIN

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe

Goldstein

Originally published in the German language as „Goldstein”

by Volker Kutscher

Copyright © 2010, 2011, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co.
KG, Cologne/Germany

Hungarian translation © Csósz Róbert

© General Press Könyvkiadó, 2019

The translation of this work was supported by a grant from
the Goethe-Institut.

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot
fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás
és közlés jogát is.

Fordította

CSŐSZ RÓBERT

A borítót

KISS GERGELY

tervezte

ISBN 978 963 452 255 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2019
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

1. fejezet

Fa, enyv és friss lakk szaga érződött. Csak hárman voltak: ő, a sötétség és a csend. Csak a saját lélegzetét hallotta, meg az óra halk ketyegését a kabátzsebében. Úgy tűnt, a férfi elment, de azért úgy döntött, még vár egy kicsit, és kinyújtózott, hogy megmozgassa az elgémberedett tagjait. Legalább ruhafogasok nem lógtak a fejére. Az ajtórésen át beszűrődött némi fény; elővette az óráját. Néhány perccel múlt kilenc, az éjjeliórnek lassan már odafent a hatodikon is be kell fejeznie a körét.

A kérdésre a választ a felvonó súrlódó hangja adta meg, amely olyan hangosan dübörgött a vaksötétben, hogy összerendezte tőle. Itt az idő, hogy elinduljon. Az éjjeliór újból lefelé tartott, és a következő néhány órában már úgyis csak az ajtók és a kirakatok rácsaival fog foglalkozni, majd szépen meggyőződik róla, hogy minden be van zárva, és senki sem próbál meg betörni az épületbe.

Alex vigyázva, óvatosan kinyitotta a szekrényt, és kikukucskált a növekvő résen. *Az óvatosság porcelánvázát terem, szokta mondani Benny.* A neonreklámok odakint a Tauentzienen olyan színes fényjátékot rajzoltak az ablakra, hogy még a zseblámpáját sem kellett bekapcsolnia, anélkül is mindent ki tudott venni: a helyiségben berendezett fényűző hálószobát, az ágyat, amely olyan széles volt, hogy egy egész család elalhatott volna rajta, és puha, süppedős szőnyeget. Eszébe jutott a szúrós kókusz futószőnyeg az ágya előtt, amelyen meg kellett osztoznia Karllal, amikor még a szüleinél lakott, négyen alig néhány négyzetméteren egy sötét lakásban. Vajon mi történt azóta Karllal? Még azt sem tudta, hogy Beckmann halála után egyáltalán keresték-e a zsaruk. A családja ugyan nem nagyon hiányzott neki, az öccsével azonban nagyon szívesen találkozott volna.

Alex gyorsan hátrafordult, mozgást látott valahol a szeme sarkából; és ekkor meglátta a nagy fésülködőasztal tükkrét, a tükörben pe-

dig egy kihívó tekintetű, bő nadrágos, tizennyolc éves lányt, aki durva szövésű vászonsapka alá rejtette a haját.

Torz vigyorral üdvözölte a tükörképét. Még egyszer kikukucskált az előkelő, tapétázott hálósobafalat imitáló faparaván mögül. Tulajdonképpen teljesen fölöslegesen, mivel az éjjeliőr úgyszólván csak másnap kora reggel, a szolgálata végén bukkan fel újra az eladótérben, ezt Kallitól tudták. Egyetlen teremtetett lélek sem járt arra. A következő néhány órában ez itt mind az övé, az övé és Bennyé. Szerette ezt az érzést.

Alex minden gond nélkül elboldogult. Az utcáról beszűrődő, nyugtalanul villódzó, egyfolytában változó színekben játszó fény teljességgel elegendő volt. Korábban, amikor még sütött a nap, és az épületben nyüzsgöttek az emberek, alaposan bevészte az emlékezetébe a legfontosabb dolgokat. Ott hátul voltak a déli lépcsőházba vezető ajtók, és balra, a függőnymintás fal mellett elhaladva lehetett eljutni a mozgólépcsőig.

A helyiségben csend honolt, a járművek zaja tompán, halkán jutott el hozzá, már-már valóságértelmennek tűnt az egész: tompa zúgás egy másik univerzumból, amelynek semmi köze ehhez a benti, varázslatos világhoz. Belépett a néptelen függönyosztályra, amely olyannak tűnt, akár egy mesebeli kastély, hosszú függönyök lógtak benne a plafontól a padlóig, csupa bársony, tüll és selyem. Már kislányként, az anyja kezét fogva is sokat ácsorgott és ámuldozott itt. Az anyja, ezt a kis Alexandra is gyorsan észrevette, sohasem vásárolni járt oda, hanem mindig csak bámészkodni, ámuldozni és álmodozni. *Jól nézd meg magadnak!* – mondta az anyja Alexnek. – *Ezt a hozzánk hasonló szegény proletárok sohasem engedhetik meg maguknak. De a bámészkodást nem tilthatják meg nekünk.*

Sohasem volt elég pénzükhöz, hogy a város gazdag nyugati felében vásároljanak, még akkor sem, amikor jobban futott a szekér, amikor az apja még dolgozott, és az anyjának is megvolt a takarító-női állása. Amúgy is elég ritkán mozdultak ki a Boxhagener Kiez környékéről, a város nyugati negyedébe meg aztán mikor jutottak el? Ku'damm, KaDeWe, Tauentzien – az apja számára ezek a helyek a tékozló kapitalizmus szimbólumai voltak, az apja a bűnös Babilont

látta a város nyugati negyedében, amelyet úgy került, mint az ördög a szenteltvizet. Az anyja unszolása nélkül még arra sem lehetett volna rávenni a makacs öreget, hogy nyáron néha látogasson el velük az állatkertbe. Azt azonban még Emil Reinhold is belátta, hogy a proletárgyerekeket nem szabad megfosztani a természet csodáitól. Alexet sohasem kötötték le igazán a rácsok mögött senyvedő teremtmények: alig értek el a jegesmedvékig, neki már a visszaút járt a fejében, mivel a Reinhold család rendszerint gyalog sétált végig a Tauentzienstraßen, majd a Wittenbergplatzon felszálltak a földalattira, és visszamentek a város keleti felébe. Emil Reinhold már az első kirakatonál rákezdett a szokásos papolásra a kapitalizmus vadhajtásairól, miközben Alex meg az anyja tekintetét és gondolatait már rég a boltok kirakatai kötötték le. A KaDeWe már akkoriban is mágikusan vonzotta Alexet. Az anyja szemében is újból megjelent a régen megfakult álmok csillogása, például azé az álomé, amely egy jobb életről szólt, egy olyan életről, amelyet a proletariátus diktatúrája biztosan nem tudna megadni neki. Az apja azonban mindebből semmit sem vett észre. Vagy nem akarta észrevenni. Csak papolt, papolt tovább, a gyerekei pedig figyelmesen hallgatták, főként Karl, aki mindig mindent olyan komolyan vett. Karl, a proletár herceg, az egyenes gerincű kommunista. És most mi van vele? Most neki is ugyanúgy bujkálnia kell a rendőrök elől, mint a tolvaj kishúgának.

Alex már majdnem odaért a mozgólépcsőhöz, amikor egy éles kattanás visszarántotta a jelenbe: ez a zaj sokkal közelebről jött, sokkal élesebb volt, mint a járművek vattába csomagolt zúgása. Vilámgyorsan leguggolt két hatalmas vég szövet mögé, és fülelni kezdett: valami nekicsapódott az üvegnek, kopogás, kaparászás hallatszott az egyik ablakon. Alex megpróbálta értelmezni a zajokat. Szárnycsapkodás, turbékolás. Kimerészkedett a rejtekhelyéről, és az egyik színes neonfényben úszó ablaktábla mögött két galamb sziluetttjét látta meg, a madarak már szépen elterpeszkedtek odakint az ablakpárkányon.

Ostoba tyúk! Alex vett egy nagy levegőt, hogy megnyugtassa a zakatoló szívét. Előbb az a tükör, most meg ezek a galambok! Benny halálra röhögte volna magát, ha így látja! Mióta lett ilyen félős? Ami-

óta rájött, hogy az elcseszett élete fontosabb számára, mint ahogy azt eddig hajlandó volt bevallani magának?

A galambok közben hangos szárnycsapkodás közepette újból belevetették magukat az éjszakába, Alex pedig folytatta az útját. Minden lépéssel egyre nagyobb biztonságban érezte magát, a feszült idegesség, amely a ruhásszekrényben, az órákig tartó kuporgás közben felgyűlt benne, aprócska, éber maggá zsugorodott össze valahol a tudata mélyén, ő maga pedig egyre jobban kezdte élvezni a barangolást a csendes, éjszakai áruházban. Olyan volt, mintha itt minden évszázados álomba zuhant volna, és ő lenne az egyetlen ébren lévő ember ebben az elvarázsolt királyságban. A KaDeWe az összes áruházon túltett, amelyekbe eddig Alex bezáratta magát; a Tietzen mindenképpen, de még a Hermannplatzon álló hatalmas Karstadt is elhalványult a KaDeWe pompája mellett.

Elhagyta a függönyosztályt, és odaért a mozgólépcsőhöz. A fémlépcsők mozdulatlanul, bénultan álltak, mintha egy gonosz tündér jéggé dermedtette volna őket. Őt emeletet kellett lemennie a megbeszélte földszinti találkozóhelyig. A dohányárúnál, mint mindig. Ez egyfajta rituálévá vált számukra. Mielőtt nekiláttak a dolognak, előbb teletömtek a zsebeiket cigarettával, olyan márkákkal, amelyekre egyébként sohasem lett volna pénzük. Benny mindig kiszagolta a jó dohányt.

Alexnek erről eszébe jutott, hogyan ismerte meg a fiút: egy cigarettacsikkért folytatott harc közben, amit valami gazdag ficsúr dobott le félig elszívva a kövezetre az Állatkert pályaudvar előtt. Valamikor február elején, néhány héttel a Beckmann-féle slamasztika után, egy kutya hideg napon. Alex akkorra már minden pénzét elköltötte, amit egy hájpacnitól sikerült elcsakliznia a karácsonyi vásárban. Éhes volt. És már két napja nem volt cigi a szájában.

Az a vékony, szinte már kecses, szőke fiú, aki esetlenné tűnt ugyan, de rendkívül ügyesen tette a dolgát, vele egyszerre vetette rá magát a még égő cigarettára. Mégis Alex volt a gyorsabb. Milyen szikrázó szemmel nézett rá a fiú, amikor az ő keze érte el először a csikket! Ő erre rögtön rákiabált, annyira ki volt éhezve a teste arra a kis nikotinra. Tulajdonképpen kész csoda volt, hogy aztán mégis

kibékültek egymással, és megosztottak a csikken, valószínűleg a fiú szeme lágyíthatta meg Alex szívét. Az első pillanattól kezdve úgy érezte, hogy gondoskodnia kell arról a szomorú tekintetű, sovány fiúról, szinte már anyai, de legalábbis nővéri érzések törtek fel benne: a fiú még a tizenhatot sem töltötte be, de a következő néhány hétben ő mutatta meg neki, hogyan lehet túlélni az utcán. Benny tanította meg rá, hogyan emeljen ki zűr nélkül pénztárcákat idegen kabátokból, hogyan nyisson ki olyan ajtókat, amelyekhez nincs kulcsa, hogyan kössön el olyan autókat, amelyek nem az övéi. Vagyis egy csomó hasznos dolgot egy olyan lány számára, aki este még azt sem tudta, miből fog másnap jóllakni.

Az egész tavaszt együtt vészelték át, egyik napról a másikra éltek, zsebmetszéssel, kisebb betörésekkel és néhány Kallitól kapott melóval keresték a kenyerüket. Amíg ki nem találták ezt az áruházias dolgot.

Az első alkalom a Dönhoffplatzon álló Tietz áruházban adódott, egyszerűen csak úgy, pusztán véletlenségből. Tulajdonképpen csak azért kószáltak összevissza az áruházban nem sokkal záróra előtt, mert odakint eleredt az eső. Az ötlet azután szinte magától jött, teljesen váratlanul merült fel, abban a pillanatban, amikor az alkalmazottak elkezdték a lehető legudvariasabban a kijáratok felé terelgetni a vásárlókat. Elég volt egy pillantást váltaniuk egymással, és mindketten világosan tudták, mit kell tenniük. A következő néhány órát összebújva töltötték egy hatalmas bőröndszekrényben, és megvárták, amíg minden elcsendesedik körülöttük. Minden porcikájuk sajgott, mire végre kimerészkedtek a szekrényből. Hogy azután éppen az ékszeres vitrineket rámosták ki, az már adta magát. Mi mást vihetek volna magukkal, ha nem az ékszereket? Egy kanapé aligha jöhetett szóba. Megtöltötték két kis bőröndöt, amelyeket a bőrdíszműosztályon szereztek, éppen annyira, hogy még kényelmesen és feltűnés nélkül elbírják őket. Amikor azután az egyik ablakon át kijutottak az udvarra, majd onnan a Krausenstraßera, senki sem tartóztatta fel őket, senki sem látta rajtuk, hogy mit csináltak néhány perccel korábban, és hogy mit visznek a bőröndjeikben. A Spittelmarkton szép nyugodtan felszálltak a földalattira. A szerelvényben ülők nem foglalkoztak a két bőröndös fiatallal, akik úgy néztek ki,

mint az utcai árusok, leharcoltan egy hosszú, eredménytelen nap után, úton hazafelé.

Kalli másnap reggel igencsak nagyot nézett. Készségesen kicsengette nekik a lóvét. Ennyi szajrét még sohasem szállítottak neki. Legfeljebb egy ócska zsebórát, amit valami résztgtől szedtek el, vagy némi csecsebecsét ilyen-olyan autókból. Ilyen pitiáner dolgokkal a Tietzben történtek után már nem foglalkoztak. Pénztárcákat lenyúlani a földalattin vagy részegeket kizsebelni – ezek alig hoztak valamit a konyhára, és nagyon kockázatosak voltak, az áruházask trükk egyszerűen jobban fizetett. Gyerekjáték volt az egész: bezáratják magukat, kiszedik a lehető legtöbb holmit a vitrinekből, azután már nincs más dolguk, mint kijutni az épületből. Mire az éjjeliőrök meglátták a kipakolt vitrineket, addigra Alex és Benny már rég árkon-bokron túl volt. Már négy üzletházask meglátogattak így, és az utolsó alkalommal a Karstadtból igazán jó árut sikerült kihozniuk. De a város legjobb helyét Kalli javasolta, a hatalmas tisztelet miatt vélhetően sohasem jutott volna az eszükbe maguktól: a KaDeWéből, na, onnan aztán tényleg van mit lenyúlani, mondta Kalli, miért nem mennek be egyszer oda?; azt az üzletet sem őrzik jobban, mint a Tietzet vagy a Karstadtot, ez száz, ismer valakit, aki ott dolgozik.

Így hát most Alex ott volt bent, emeletről emeletre botladozott lefelé a mozgólépcsőn, amely a mozdulatlanságában esetlenebbül hatott bármely kőlépcsőnél. Hirtelen hatalmas erővel tört rá az érzés, hogy a hatalmas KaDeWe most egyedül csak az övé. Eszébe jutott, ahogy a Tietzben Bennyvel osztályról osztályra jártak, és közben borzalmasan élvezték, hogy egyedül vannak azzal a rengeteg kincssel. Egy csomó mindent kipróbáltak, még a játékosztályon is tiszteletüket tették, eleinte kissé szégyenkezve ugyan, mivel a gyermeki lényüket a bizalmas viszony ellenére is mindketten igyekeztek eltitkolni a másik elől, de a második áruházban – amely ismét csak egy Tietz volt, de ezúttal az Alexanderplatzon – már összeszedték magukat, és rögtön munkához láttak.

Ekkor feltárult előtte a földszinti nagy csarnok, és a lépcsőzés véget ért. A dohányárúkéig át kellett vágnia a férfiruhaosztályon, a kirakati bábuk sorfala előtt. A viaszarcok arrogánsan és mozdulatlanul bámul-

tak le rá, pontosan ugyanúgy, mint azok a ficsúrok, akik ezeket az elegáns cuccokat odakint a való életben hordták, és akik szinte járnai is alig tudtak az önteltségtől. Alex gyűlölte az ilyen férfiakat, és élvezettel játszott el a gondolattal, hogy talán éppen ilyen úrlovasok ácsorognak ott körülötte, egytől egyig elvarázsolva és arra kárhóztatva, hogy az életük hátralévő részét kővé dermedve töltsék el a KaDeWében: ez az ára annak, hogy mindig a legújabb divat szerint öltözködhessenek. A próbababa-hadsereg végén már felsejlettek a dohányáruosztály faburkolatú falai és polcai.

Úgy tűnt, Benny még nem ért ide. Alex próbálta kivenni a részleteket a kintről beszűrődő halvány, villódzó fényben. Egyszer csak a mozdulat közben kővé dermedt – az egyik próbababa mintha megmozdult volna, egészen hátul, a dízsorfallal végén. Alex alaposabban is végignézett a bábukon, de az összes ugyanolyan mozdulatlanul állt ott, mint az előbb. Odakint egy piros fényreklám villódzott, és megtáncoltatta az árnyékokat odabent, ennyi volt az egész. Mindenesetre egyetlen éjjeliőr sem bukkant fel a bábuk között, egyetlen simléderes sapkát sem lehetett látni, csak hanyag fedorákat, nyárspolgári keménykalapokat és elegáns cilindereket. Alex továbbment, a szíve még mindig vadul kalapált, az volt az érzése, hogy a csendben tisztán hallatszik a szívverése. Az a bábu, amelyik annyira ráijesztett, egészen hátul, a sor végén állt, pontosan a dohányáruosztályhoz vezető átjárón. Alex nyelvet öltött rá.

A kirakati bábu kissé előredöntötte a felsőtestét, és Alex az ujjbegyéig összerándult a rémülettől, amely áramütésként cikázott végig rajta.

– Parrancsoljon, naccságos asszonyom – mondta a bábu ope-rettbe illő magyaros kiejtéssel –, csak tessék, csak tessék, nem kell félni!

– Mondd csak, meg vagy te örülve? Azt akarod, hogy szívrohalmot kapjak? – Alex beleboksolt a hófehér, kikeményített ingmellbe.

– Nem kell mindentől berezeln, kérem alássan! – válaszolta Benny meghajolva, miközben levette a cilinderét, és hajbókolva be-tessékelte Alexet az ajtón, akár egy vevőcsalogató vásári árus. – Lép-

jen csak be, naccságos asszonyom! És ne féljen az áraktól! Nálunk bárki vásárolhat, ha magas, ha pici, ha seggfej, ha Frici!

– Öreg, te aztán megéred a pénzed! – mondta Alex, de már nem tudta megállni vigyorgás nélkül. – Úgy nézel ki, mint valami amatőr cirkuszigazgató! – Alex rögtön meg is bánta ezt a mondatot, amikor meglátta a fiú arckifejezését. Benny elképedt csodálatra és tapsra számított, és nem arra, hogy kigúnnyolják.

– Gondoltam, ha már itt vagyunk, legalább csípjük ki magunkat – mondta Benny, miközben igyekezett nem kimutatni a csalódottságát.

– Átkozottul elegánsan nézel ki – jegyezte meg Alex gyorsan. – Még sohasem láttalak ilyesmiben.

– Hogy is láttál volna? A magunkfajták életében ilyesminek nincs helye. Most viszont mégis felvettem! – Benny kinyitott egy vitorlavászon táskát. – Neked is szereztem ám valamit odafent a nőidivat-osztályon – mondta, és elővett egy piros selyemruhát. – Mit szólsz hozzá?

– Az ékszereknél kellene maradnunk – mondta Alex –, az ilyen cuccokat Kalli nem fogja elpasszolni.

– Azért hoztam, hogy csak úgy vedd fel – mondta Benny, a piros selyemmel integetve.

– Most?

– Ez estélyi ruha, most pedig ugyebár este van.

Benny odanyújtotta a lánynak a ruhát, Alex pedig a vörösén csillogó anyagot nézte.

– Ez nem... nem túl előkelő egy kicsit?

– Az a kérdés, hogy neked tetszik-e.

Nagyon kellemes érzés volt, ahogy az anyag siklott az ujjai között. Alex maga elé fogta a ruhát, és az egyik pillérre szerelt tükörben alaposan szemügyre vette magát. A mérete mindenestre jó volt, és még tetszett is neki. Az életben nem gondolta volna, hogy Bennynek ilyen jó érzéke van az ilyesmihez, hiszen a fiú még sohasem vett magának semmiféle ruhát, a legkisebb apróságot sem, még abból a pénzből sem, amit Kallitól kaptak a legutóbb, és ami fél tucát új öltönyre is elég lett volna. Még az is csak napokkal később tűnt fel neki, hogy ő vett magának egy új kabátot abból a pénzből.

Benny némán figyelte. Előhúzott egy ezüstsínű pléhdobozt a belső zsebéből, és kipiszkált belőle egy cigarettát. Manoli Privat, egy hatpfenniges márka. Nem is olyan nevetséges ebben a flancos hacukában, gondolta Alex, egyszerűen csak szokatlan, hiszen korábban csak durva lenvászon nadrágban és kopott bőrkabátban látta.

– Te is kérsz egyet? – kérdezte Benny, és odatartotta elé a dobozt, Alex azonban megrázta a fejét.

– Csak egy slukkot – mondta.

Benny meggyújtotta a cigarettát, és rögtön oda is nyújtotta a lánynak. Alex szívott két mély slukkot, aztán visszaadta a cigit.

– Jól néz ki – mondta a fiú, és kivett egy kesztyűt meg egy kis kalapot a táskából. – Most már tényleg felvehetnéd.

Alex egy fél pillanatra elbizonytalanodott, majd magával vitte a holmikat az egyik pillér mögé, és gyorsan átöltözött. A ruha tényleg úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Felhúzta a kesztyűt, és feltette a kalapot. A szíve vadul kalapált, ilyen finom holmit még sohasem hordott. Egyszerre kellemesen és bizonytalanul érezte magát a ruhában; furcsa érzés fogta el. Benny is valami hasonlót érezhetett; az előbbi ostoba megjegyzését igazán megtarthatta volna magának.

– Pápápápááám! – trombitálta, és megmutatta magát.

Benny megdöbbsent arcát látva egyből jobban érezte magát. A fiú, aki egyébként képtelen volt befogni a száját, most elhallgatott, némán közelebb lépett hozzá, és közben végig őt bámulta, tetőtől talpig végignézte, Alex pedig tudta, hogy teljesen lenyűgözi a látvány. Milyen elegánsnak tünnek Benny mozdulatai ezekben a holmokban, különösen most, ahogy finoman meghajolt előtte.

– Táncolsz velem egyet? – kérdezte Benny.

Alex felnevetett.

– Te hallasz valahol zenét?

– Igen – mondta a fiú, miközben megfogta Alex jobb kezét, és átkarolta a bal vállát. – Miért, te nem? – Benny egy dalt kezdett dúdolni, és lassan, háromnegyed ütemben hintáztatni kezdte Alexet.

– De hát én nem is tudok táncolni.

– Akkor hagyd, hogy vezesselek!

Benny forogni kezdett, és magával rántotta Alexet. Erősen szorí-

totta, Alex pedig teljesen átadta magát a fiú mozdulatainak, valamint az általa dúdolt dallamnak, és valóban szinte magától ment az egész. A gögös képű kirakati ficsúrok, a polcok, az állófogások és a Taudentzienről az ablakon át beszűrődő színes fények pörögve suhantak el előtte, és amikor újból megálltak, Alex meglepetten látta, hogy a fél szintet végigtáncolták. Egy kissé szédült, és levegő után kapkodott, de tulajdonképpen kellemesen érezte magát.

– Ezt meg hol tanultad? – kérdezte. Benny, ez a sovány, kölyök-képű fiú, aki néha olyan felnőttesnek és komolynak tűnt, hogy megremült tőle, valahogy mindig képes volt bámulatba ejteni.

– Az otthonban a konyhás lányok táncikáltak néha egymással, amikor az apácák nem látták őket. Ők mutatták meg nekem, hogy kell. Tetszik?

A lány bólintott, Benny pedig újból elkapta, és tovább pörgött vele, ezúttal a másik irányba. Alex boldog volt. Ha az apja megtudná, hogy olyan polgári firlefáncokban leli örömét, mint a bécsi keringő, akkor valószínűleg még inkább a pokolba kívánná az elkorcsosult lányát, mint egyébként.

Amikor visszaértek a dohányáruhoz, Alexnek bele kellett kapaszkodnia a fiúba, egyedül képtelen lett volna megállni a lábán.

– Remek – mondta, még mindig levegő után kapkodva. – Ilyesmit már korábban is csinálhattunk volna. Nem vagyok elég gyakorlott benne.

– Egyszer tényleg elmehetnénk táncolni. Úgy igazán kicsípve, valami táncos mulatóba a Ku'dammon...

Alex felnevetett.

– Ha betesszük egy olyan helyre a lábunkat, akkor rögtön kidobnak bennünket!

– Csak rendesen fel kell öltözni. Úgy, mint most. – Benny szünetet tartott, mintha nehezebbre esne kimondani a következő mondatot, mintha a szavaknak előbb még le kellene küzdeniük néhány akadályt. – Gyönyörű vagy, Alex – szólalt meg végül, és ez úgy hangzott, mintha már régóta ki akarta volna mondani. Az ujjai hegyével megérintette a lány arcát, Alex pedig megrémült a váratlan és szokatlanul gyengéd érintéstől. Egy kissé összerándult, de Benny ebből mintha

semmit sem vett volna észre, lehunyta a szemét, és közeledni kezdett Alex arcához. A lány csak akkor kapta el a fejét, amikor Benny ajka hozzáért a szájához. Szelíden, de határozottan eltolta magától a fiút.

– Benny! Ilyet nem csinálunk... – mondta.

– Miért nem? – A fiú ránézett, és szemlátomást nem értette meg. Vagy nem akarta megérteni.

– Nem tudom. Még csak tizenöt vagy – mondta lány, miközben magában azt gondolta: *A picsába, Alex, legyél már egy kicsit kedves hozzá!* – Ne érts félre, nagyon kedvellek. A barátom vagy.

– De miért nem csókolhatlak meg?

A fiú olyan dacosan és olyan szomorúan nézett rá, hogy Alex nem tudott mást tenni, mint hogy átölelte, és megsimogatta a fejét.

– Benny, nagyon kedvellek. De... ilyet most nem csinálunk. Itt és most nem. Most dolgunk van.

– Igaz – mondta a fiú. – Hagyjuk ezt a baromságot!

Benny elengedte a kezét, és elkezdte kipakolni a másik vitorlavásson táskát, amelybe a régi holmiját gyűrte bele. Alex látta rajta, hogy megsértette. Már másodszor aznap este, és ezúttal mélyebben, sokkal mélyebben, mint az első alkalommal. De Benny nem akarta, hogy ez látszódjon rajta, Alex pedig meghagyta a fiút abban a hitében, hogy semmit sem vett észre az egészből. A varázslatos hangulatnak mindenesetre lőttek. Az előbb még ott lebegtek az áruház táncparkettje fölött, most viszont olyannak tűntek az elegáns ruháikban, mint két gyerek, akik titokban feltúrták a szüleik ruhásszekrényét. Alex legalábbis így gondolta, és így is érezte magát. És ezzel szemlátomást Benny is ugyanígy volt. Sietve visszabújít az ócska holmijába, és Alex is visszament a pillér mögé, ahol a dolgait hagyta, majd újból átöltözött. Benny már a vállára vetett táskával várta.

– Akkor lássunk munkához! – mondta a fiú, és odanyújtotta Alexnek a másik táskát. Szótlanul elindultak.

Az ékszerosztály ugyancsak a földszinten volt. Az üvegvitrinek megcsillantak a félhomályban, amikor beléptek a terembe. Alex egyre feszültebbé vált. A legértékesebb dolgok természetesen a páncél-szekrényben voltak, az eladótérben csak a másolatukat állították ki. Így aztán az igazán puccos fukszokat Alex és Benny mindig ott hagy-

ták, és helyettük az egyszerű darabokat pakolták el, amelyek garantáltan valódiak voltak: a nem különösebben feltűnő gyűrűket, karpereceket meg fülbevalókat, és mindenekelőtt az órákat, egy nagy csomó órát, aranyozott zsebórákat és elegáns karórákat, értük ugyanis Kalli mindig jó pénzt fizetett.

Benny levette a bőrkabátját, és betekerte vele a karját.

– Alex – szólalt meg –, ígérem neked, hogy két-három év múlva már nem kell ilyesmit csinálnom, akkor majd egész nap finom öltönyöket hordok, autóval járok, és egy elegáns házban lakom szolgálkál, meg ilyesmi. És akkor még egyszer megkérdezlek majd, hogy eljössz-e velem táncolni.

Alex ránézett a fiúra, aki elszánt arcot vágott. De mielőtt még bármit is válaszolhatott volna, Benny karja lecsapott, és a vitrin üvege szilánkokra tört. Az üvegcsörömpölés minden alkalommal olyan hangosnak tűnt, mintha az egész várost képes lenne felverni az álmából, de soha nem történt semmi.

Mégis kapkodták magukat, egy szót sem szóltak, csak tették a dolgukat. Alex elkezdte a szilánkosra tört vitrinből kiszedegetni és a táskájába tömködni a karórákat, miközben Benny lerázta a bőrkabátról az üvegdarabokat, és újból betekerte a könyökét a következő vitrin betöréséhez. A második üvegcsörömpölést Alex már nem találta olyan hangosnak. Vigyázott, hogy az órákkal együtt ne tömjön túl sok üvegcserepet a táskába. A következő vitrin esetében ez valamivel nehezebb feladat volt, itt ugyanis kis karátos briliánsgyűrűk heverték a bársonyon az üvegszilánkok között. Alex annyira a kis szilánkokra figyelt, hogy nem vette észre azt az éles üvegdarabot, amely benne maradt a rézkeretben. Az üveg megvágta a kézfejét, amire ő elkáromkodta magát.

Benny odament hozzá, és megnézte. A seb erősen vérzett, a fiú letépett egy szövetcsíkot az ingéből, és betekerte vele a lány kezét. Benny közben egy szót sem szólt. A harmadik vitrint, amelyet éppen akkor nyitott ki, ő maga ürítette ki, majd segített a lánynak összeszedni a kis gyűrűket. Alex a bekötözött kezével már nem jelentett igazán nagy segítséget.

– A picsába! – káromkodta el magát újból a lány. – Annyira sajnálom.

– Semmi baj, majd... – Benny félbeszakította a mondatot, és megállt, még a szája is tátva maradt, mintha beszéd közben kővé dermedt volna. – Pszt! – suttogta. – Te is hallottad?

Alex megvonta a vállát.

De a következő pillanatban már ő is meghallotta a zajt, amely nem sok jót sejtetett.

Valahol az épületben becsaptak egy ajtót.

– Már megint járkál – suttogta a lány. – Ez nem lehet igaz. Most odakint kellene körbejárnia az épületet, sohasem szokott újból végigmenni az eladóhelyiségeken.

– Én nem várnám meg, amíg ideér – mondta Benny, és kikapott még egy marék gyűrűt a vitrinből. – Talán túl hangosak voltunk. Tűnjünk el innen azzal, amit eddig összeszedtünk!

Benny becsukta mindkét vitorlavászon táskát, és felkapta a nehezebbet, Alex a vállára vette a másikat, majd futni kezdtek, elől a lány, mivel ő ismerte jobban a terepet.

A Tauentzien már megtelt szórakozni vágyókkal, a forgalmas utcára néző ablakok és ajtók mind be voltak rácsozva, nehogy kísértésbe vigyék a sötét utcán lézengőket. Az egyik hátsó raktárhelyiségen vagy valamelyik irodai ablakon kell kijutniuk a gazdasági udvarra, majd onnan az Ansbacher Straßéra. Utána már csak elvegyülnek az emberek között, és a következő földalattal visszamennek keletre. Ahogy eddig mindig.

Ekkor azonban olyasmi történt, ami teljesen keresztülhúzta a számításait. Kinyílt a déli lépcsőház ajtaja, és egy fénycsík kúszott végig az emelet eladóterén. Alex ösztönösen leguggolt, és behúzta Bennyt egy fal mögé, amelyet rengeteg selyem nyakkendő borított. Mintha egy egyenruhát látott volna az ajtóban. De nem a KaDeWe éjjeliőrének vörös-barna egyenruháját, amire számított, hanem a porosz rendőrség sötétkék uniformisát.

És már hallotta is, ahogy bejöttek a helyiségbe. Egy nagy csapat rendőr. Alex ránézett Bennyre, aki az ajkával hangtalanul éppen azo-

kat a szavakat formálta, amelyeket a legszívesebben ő hangosan a világba kiabált volna: *A picsába!*

Na, akkor mégiscsak a Tauentzien felé kell menniük, nem maradt más választásuk, a kék egyenruhásokon nem jutnak át. De mi az ördögöt csinálnak itt ezek a rendőrök? Alex a fejével intett Bennynek, és előrement. Kissé előrehajolva, a polcokat és az állófogasokat fedezéknek használva átvágtak a félhomályon, növelve a távolságot a kék egyenruhások és maguk között.

– Itt a rendőrség beszél! – hallották a bejárat felől. – Tudjuk, hogy itt vannak! Adják meg magukat! Nem tudnak elmenekülni.

Ekkor a lámpák hirtelen villódni kezdtek. Csak néhány pillanatig vibrált a fény, azután már nappali világosság lett. Alex még mélyebbre hajolva bebújt a polc mögé, amely mellett épp elhaladtak, és kikukucskált a sarok mögül. Nem volt túl rózsás a helyzet. Az egyenruhások több csoportra oszlottak, és elkezdték átfésülni az egész emeletet.

Alex ránézett Bennyre, aki tanácstalanul felhúzta a vállát. Nem maradt sok idejük, valamit tenniük kellett. A felvonók! Néhány méterre balra tőlük; de csak a középső felvonó állt a földszinten! Alex a csodálatosan díszes felvonóajtókra mutatott, Benny pedig bólintott. Ez volt az egyetlen esélyük, az egyetlen lehetőségük, hogy egy kis előnyre tegyenek szert, egy kis időt nyerjenek, amíg ki nem találják, hogyan meneküljenek el. Összekuporodtak, és négykézláb mászni kezdtek az egyik golfnadrágokkal teli állófogas takarásában. A felvonók most már csak karnyújtásnyi távolságra voltak tőlük. De sajnos nem elég közel. Ahhoz, hogy meg tudják nyomni a gombot, először ki kellett merészkedniük a fedezékükből.

Ekkor Alex egészen közéről meghallott egy férfihangot.

– Ezt itt már kifosztották. Ezt nézzétek meg! Hátha még nem tűntek el.

– Valahol itt vannak a házban, érzem, hogy itt vannak – mondta egy másik rendőr.

Alex megbabonázva hallgatózott. *A kék egyenruhások megtalálták a szétvert vitrineket, ez egy pillanatra eltereli a figyelmüket, gondolta. Most vagy soha!* Vett egy mély levegőt, majd még mindig guggolva odament a falhoz, és nagyot nyújtózkodva megnyomta a gombot.

Az ajtó halk csengetéssel kinyílt.

A csengetés halk volt ugyan, de sajnos nem eléggé.

– Állj! Rendőrség! – kiáltotta valaki. – Emelje fel a kezét, és lépjen elő!

Alex berántotta Benny a nyitott felvonóba, és gyorsan megnyomta az egyik felső gombot. Még a Wertheim áruházból tudta, hogyan működik a lift. Az egyenruhások ekkor már befordultak a sarkon, a vezetőjük még egyszer elkiáltotta magát, hogy „álljanak meg”, vagy valami hasonlót, amikor végre becsukódott az ajtó, és a felvonó elindult velük felfelé. Hála istennek! Egyelőre felfelé tartanak, nyerne egy kis egérutat az üldözőik előtt. Egy kis időbe azért beletelik, amíg a zsaruk lehívják valamelyik felvonót a földszintre.

Alex ránézett Bennyre. Végre beszélhettek egymással.

– A picsába! – mondta a fiú. – Mit keresnek itt a zsaruk?

– Talán valahol bekapcsoltunk valami riasztót.

– Nekem inkább úgy tűnik, mintha vártak volna ránk. Mintha csak azt várták volna, hogy tetten érhessenek bennünket.

– Ahhoz előbb el kell kapniuk bennünket.

– Ez igaz. – Benny rávigyorgott. – Alex, te iszonyú jó vagy a menekülésben, ezt mindig is tudtam. De hol tanultad meg, hogyan kell kezelni a felvonót?

– A Wertheimben az egyik liftesfiú teljesen belém volt zúgva.

Benny erre oldalba bokszolta, és felnevetett, pedig Alex egyáltalán nem viccelt. Az eset a nyakas hódolójával majdnem az állásába került. Az állásába, amelyet fél évvel később egyébként is elveszített.

A felvonó megállt, az ajtó kinyílt, és a szemközti falon megjelent egy ötös.

– Hölgyeim és uraim, kérem, szálljanak ki! – mondta Alex.

– Nem kellene inkább még egyvel feljebb menni?

– De, csak a lépcsőn. Akkor a zsaruk, legalábbis az elején, rossz emeleten keresnek majd.

Benny bólintott.

– Az lesz a legjobb, ha elválunk. Te egy emelettel feljebb, én egy emelettel lejjebb.

– Elválunk?

– Nekem nagyon büzlik ez az egész – mondta Benny. – Fogalmam sincs, hány zсарu nyüzsög itt, de külön kell válnunk, csak úgy van esélyünk.

Benny ezt úgy mondta, mint egy tábornok az ütközet előtt. Ha nem lett volna annyira komoly a helyzet, Alex elnevette volna magát.

– Hát jó, akkor különválnak – mondta. – És azután?

Benny megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs. Valahogy kijutunk innen. Biztos van rá lehetőség valahol ebben a nagy házban.

– Rendben. Mikor találkozunk?

– Csak ha kijutottunk. A Märchenbrunnennél. Minden egész órában.

Alex bólintott.

– Na, akkor sok szerencsét – mondta a lány. – Viszlát odakint! – Alex még egyszer ránézett a fiúra, majd felrohant a hatodik emeletre vezető lépcsőn. Hallotta a saját lépteit és Benny egyre távolodó lépteit is. Amikor felért, egy pillanatra megállt a felvonó előtt, és elgondolkozott, hogy hová menjen. Valószínűleg csak idő kérdése, mikor kapcsolja be az éjjeliőr a hatodik emeleten is a világítást. De most még sötét volt. Alex felkattintotta a zseblámpáját, aznap este először, és rávilágított a felvonók fölötti kijelzőtáblára. A jobb oldali felvonó már elindult, és épp elhagyta a második emeletet. Szóval közeledtek. Nem volt vesztegetni való ideje.

Egy másik menekülési utat vagy legalább valami rejtékhelyet keresve berontott az eladótérbe. A zseblámpa fénynyalábja végigvándorolt a piros-fehér járólapon és az üres büfé üvegfalán. A KaDeWe falatozócsarnoka, az új élelmiszerosztály szíve-lelke. Alex átvágott az emeleten a lekvárosüvegekkel telezsúfolt polcok mellett. Ám egyszer csak nem volt tovább. Keresni kezdett valami átjárót a fehérre meszelt furnérlemez falon, amelyet úgy telepakoltak mindenféle polcokkal, hogy szinte fel sem tűnt neki az ideiglenes jellege. Az egyik eladópuht mögött végül talált egy jelentéktelen kis ajtót, amelyen csak egy könnyen nyitható, tollas kulcsos zár volt. Bebújt rajta, és visszacsukta maga mögött. Rögtön az ajtó mögött egy halom lécz zárta el az utat, az egész úgy nézett ki, mint egy építkezés. Arra, hogy milyen termékeket szeretné-

nek majd később itt árulni, nem tudott rájönni, ahhoz előbb még össze kellett szerelni a polcokat. Alex átvágott a helyiségen, és talált egy ajtót, mögötte egy felfelé vezető lépcsővel.

Nem tudta, hová megy, csak egyetlen dologban volt biztos: nem kerülhet az üldözői kezébe, semmiképpen sem. Amióta az utcán élt, ez volt a legfontosabb szabály: sohase hagyd, hogy elkapjanak a zsaruk! Már több mint fél éve egyfolytában attól rettegett, hogy a rendőrök beviszik, és esetleg felelősségre vonják Beckmann halála miatt. Vagy ami még rosszabb: jól megszorogatják, és kiszedik belőle, hogy Karl lőtte le azt a szaros nácit. És hogy közben ő, a húga ott állt Karl mellett, és mindent látott. És hogy mindenért ő a hibás. Néha legalábbis pontosan ezt gondolta: hogy tulajdonképpen ő csinált gyilkost a testvéréből. De ilyenkor rögtön minden porcikája tiltakozni is kezdett, hiszen a nélkül a vörös frontharcos szarság nélkül Karl-nak még pisztolya sem lett volna, és akkor nem is lőhetett volna rá Beckmannra.

De Karl-nak volt pisztolya. És lőtt is vele.

Alex kikapcsolta a zseblámpát, és fülelni kezdett. Hangok, semmi kétség. Egyre erőteljesebbé váló hangok. Fent voltak. A zsaruk természetesen a hatodik emeletet is átfésülték, annyira azért nem voltak ostobák, hogy az ötödiken megállított felvonóval át lehessen venni őket. Villogni kezdett a fény, és utána itt fent is felkapcsolódtak a lámpák. Alex ösztönösen visszahúzódott a sötét lépcsőházba, pedig eleve az építkezést elkerítő furnérfal takarásában volt. Egyelőre legalábbis. Vajon mit gondolhattak a járókelők odalent az utcán, amikor hirtelen meglátták, hogy néhány perccel éjfél előtt a KaDeWe minden emelete nappali fényben úszik?

Alex a vállára kapta a táskáját, és elindult felfelé a keskeny lépcsőn. Csak el innen, mielőtt a zsaruk felfedezik a furnérlemez falat, és eszükbe jutna benézni mögé. Áthaladt két sötét padlástéri szinten, majd megállt egy lezárt ajtó előtt, amely ugyanakkor semmiféle akadályt nem jelentett a tolvajkulcsának. Az arcát hideg szél csapta meg, és egyszer csak odakint találta magát az áruház tetőkertjében, magasan a város fölött. Odaát, a túlsó oldalon a Vilmos császár-émléktemplom sötétén magasodott ki a háztengerből és az utcákból szín-

pompásan előragyogó fénycsíkokból. A közlekedés zaja hirtelen ismét hangossá és tisztán kivehetővé vált, már nem olyan tompán hallotta, mint odabent az épületben. Egy autóduda hangja emlékeztette rá, hogy odalent várja az élet és a szabadság. De hogyan jut le oda? A hideg szél az arcába csapott, mintha éreztetni akarná vele, hogy idegen terepre merészkedett. A kezén található seb még mindig lüktetett. Alex áthajolt a tetőterasz mellvédjén, és lenézett. A *Ka-DeWe* felirat világított az éjszakában, és neonfényét egy meredek, ablakoktól és csúcsos kiugróktól áttört tetőre vetette. Esély sem volt rá, hogy valahogy lejusson. Nem tehetett mást, mint hogy imádkozott, nehogy a zsaruknak eszébe jusson odafent keresni. De ki lenne olyan ostoba, hogy a tetőre menekül? Hát igen, Alexandra Reinhold volt olyan ostoba, de a zsaruk ezt végső soron nem tudhatták.

*Anyám, te hülye tyúk, szidta le magát a lány, te aztán szépen hagy-
tad csöbe húzni magad.*

Nem, vissza kell mennie, valahogy át kell verekednie magát a rendőrökön, és le kell jutnia a földszintre, aztán ki az épületből. Már csak az volt a kérdés, hogy hogyan. Sarkon fordult, visszament a lépcsőházba, majd miután becsukta az ajtót, egy pillanatra megállt, és fülelni kezdett. Semmit sem hallott, még mindig minden sötét volt. Csak akkor kezdett el lassan, fokról fokra leereszkedni a sötétben a lépcsőn, és nyitotta ki odalent a világosságba vezető ajtót, amikor tényleg biztos volt benne, hogy tiszta a levegő. Már nem hallotta a hangokat. Lehet, hogy elhúztak a zsaruk? Azon az építkezésen mindenestre senkit sem lehetett látni. Furcsa, hogy nem keresték itt tovább. De a lámpákat égve hagyták. Alex csodálkozott a dolgon. Amilyen halkán csak tudott, odalopakodott a furnérlemez falhoz, és az egyik keskeny résen át kikukucskált a fal mögül.

A francba! A felvonóknál ott állt egy kék egyenruhás.

A zsaruknak még csak meg se kell erőltetni magukat, nem is kell mindent átkutatniuk, elég, ha az összes kijáratot szemmel tartják.

Alex visszahúzódott az építkezés hátsó részébe. Óvatosan kinyitotta az egyik ablakot a nyugati oldalon, és megrémült a zajtól, amely odakintről tört be. Remélhetőleg azért nem hallatszott el a felvonókig. Kidugta a fejét a benzin- és esőszagú éjszakai levegőbe, és ki-

kémlelt. Jó négy méterrel lejjebb meglátta a balkont, amely az ötödik emeleten szinte az egész épületet körbefutotta, alatta ott tátongott a Passauer Straße szakadéka. Ha az ablakpárkányba kapaszkodva kilógatná magát, amennyire csak tudja, leereszkedhetne, majd leugorhatna. Ezt meg tudja csinálni. Még azon gondolkozott, mit nyerhetne egy ilyen vakmerő akcióval, amikor felfedezett egy alakot, aki lent a balknon az egyik ablakmélyedésben húzta meg magát.

Benny.

Szóval a zsaruk mostanra már szegény srácot is kikergették az épületből. Benny nem vette őt észre, összekuporodva meghúzta magát a rejtkehelyén, és a szemét az ajtóra szegezte. Alex visszacsukta az ablakot. A francba! Hogy keveredhetnének ki épségben ebből az egészből?

A seb a kezén újból lüktetni kezdett. Micsoda egy szar nap! Csak ki innen, végre kijutni innen! Alex kinyitott egy ajtót az eladószint déli oldalán, ahol szintén sötét volt. Egy darabig csak fülelt a sötétségbe, és amikor már biztos volt benne, hogy nem hall lépteket, se hangokat, csak akkor kapcsolta fel újból a zseblámpáját. Meglátott maga előtt egy hosszú folyosót a fénynyaláb nyugtalanul imbolygó fényében. Egy irodai szárnyba jutott, ahol minden új volt, a falakból friss vakolatszag áradt. Alex lassan végigment a folyosón, a kétoldalt látható ajtókra rá se hederített. Hátral a folyosó elfordult balra, a sarok után talán egy másik lépcsőház következik. Alex kikapcsolta a lámpát, és még mielőtt bekanyarodott volna a sarkon, észrevett egy halvány fénysugarat. Csak egy ablak a folyosó végén, amelyen át egy megfáradt, gyér fénysugár hatolt be az épületbe. Kinézett, és meglátott egy tűzfalat. *Biztosan itt lehet kijutni a gazdasági udvarra, gondolta. Csodálatos, Reinhold kisasszony, minden a tervek szerint alakul, csak néhány emelettel magasabban van a kelletnél!*

Közben eleredt az eső. Alex semmire sem vágyott jobban, mint hogy most ott álljon kint az esőben, az eső kellős közepén, amely anynyi nyári napját tönkretette. Az ablakon át az esőt bámulta, és megereztett egy rövid fohászt. *Drága Istenem, ha létezel valahol, és halod, amit mondok, akkor segíts kijutni innen, teljesen mindegy, hogyan, csak segíts kijutni, bármekkora árat megfizetek érte, még templomba is*

elmegyek majd. Behunyta a szemét, hogy még nagyobb nyomatékot adjon az imának, és közben az eső kopogását hallgatta. Valahogy nagyon furcsának találta a kopogást, és kinyitotta az ablakot. Az eső szörnyű lármát csapott, most már olyan volt az egész, mintha valaki folyamatosan egy kis üllőt kalapálna. Alex kidugta a fejét a nyitott ablakon, és hirtelen azt hitte, álmodik. E pillanatban szentül meg volt győződve róla, hogy ezt egyedül az imájának köszönheti.

Egy tűzlépcső!

Vas lépcsőfokok vezettek le az udvarra, emeletről emeletre. Alex eltette a zseblámpáját, és a vállára kapta a táskát. Majd kilépett a rácsrostélyra, és óvatosan lenézett. Egész seregnyi teher- és szállító jármű parkolt odalent szép katonás rendben az udvaron, de rajtuk kívül senki és semmi sem állt ott, kék egyenruhát se közel, se távol nem lehetett látni. Ezzel a tűzlétrával a zsaruk nem számoltak, legalábbis úgy tűnt, hogy ez a lépcső egyszerűen teljesen elkerülte a figyelmüket.

Alex megfogta a lépcső nedves, hideg korlátját, és elkezdett lefelé mászni az ingatag acéllépcsőn, lassan, lépésről lépésre, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét az udvarról és az ablakokról. A szél esőt csapott az arcába, az acélszerkezet ingott és csikorgott a léptei alatt, de méterről méterre egyre közelebb került a talajhoz. Nem volt túl komoly eső, mégis egy szempillantás alatt csuromvíz lett, a kötés is átázott a kezén, és a táskáját is percről percre nehezebbnek érezte.

Aztán végül lent megállt. Tényleg megcsinálta! Bárcsak elmondhatná Bennynek, hogy ott van egy tűzlépcső! Remélhetőleg a fiúnak is ugyanakkora szerencséje volt, mint neki. Az akkurátusan egymás mellé parkolt teherautók takarásában lassan közeledett a Passauer Straßéra nyíló kapubejáró felé. A kapu be volt zárva, ahogy Alex számított is rá. Elővette a tolvajkulcsait, egy kissé reszketett, és valamilyen több időre volt szüksége, mint máskor, de a méretes acélkapu zárját sem volt különösebben nehéz feladat felpattintani.

Amikor Alex megmozdította, a kapu nyikorogni kezdett. Óvatos volt, csak egy keskeny résnyire nyitotta ki, éppen akkorára, hogy ki tudjon csusszanni rajta.

Kijutott! Kint volt az utcán, a szabadságban! Még sohasem hallgatta ilyen boldogan a Tauentzienen a forgalom zaját, úgy szívta magába a levegőt, mintha az más lenne, mint bent az épületben, mintha csak most jutna lélegzethez egy túl hosszúra sikerült víz alatti merülés után. Elállt az eső. A Passauer Straßén nem volt különösebben nagy élet, néhány sietős gyalogos éppen akkor csukta össze az esernyőjét, két-három autó a tócsákon áthajtva vizet fröcskölt a járdára, de vele senki sem törődött. Alex hátrahajtotta a fejét, és felpillantott az áruház homlokzatára, amelyet itt a Passauer Straßén hatalmas fényreklámok koronáztak. Éjjel a kivilágított áruház egészen ünnepelesnek hatott, már-már karácsonyi hangulatot árasztott. Alexnek ekkor az eszébe jutott Benny, aki valahol éppen kijárat után kutatott ebben a hatalmas dobozban, és a következő pillanatban meg is látta a fiút, ahogy odafent tornázott a balkon acélkorlátján. Mi az ördögöt csinál ott? Mindenesetre nem jutott túl messze a rejtkehelyétől, ahol Alex néhány perccel azelőtt felfedezte.

Benny átmászott a korláton, és most a balkon párkányán állt, amely legfeljebb harminc centi széles lehetett, és mindkét kezével belekapaszkodott a korlátba. Alexnek elakadt a lélegzete. Csak nem akar így nekikezdeni mászni, azzal a nehéz táskával a hátán? Pedig nagyon úgy tűnt, hogy azt akar. Benny villámgyorsan leguggolt, mindkét kezével a párkányra támaszkodott, és lassan leengedte a testét, míg ott nem lógott himbálódzó lábbal, akár egy fekete árnyék, közvetlenül az egyik kivilágított keskeny ablak előtt. A lába azonban túl messze volt a következő ablakpárkánytól. *Így sohasem fog lejutni*, gondolta magában Alex, *vajon mire készül?* Alex egy rövid, rémült nyögést hallott, és gyorsan hátranézett. Egy sovány, nikkal szemüveges, keménykalapos férfi állt mögötte, és ő is hátrahajtotta a fejét.

Odafent a korlát fölött ekkor megjelent egy rendőr sziluettje, a csákóján a csillag egy pillanatra megcsillant a fényben. Most már Alex is értette, miért lóg Benny a balkon párkányán: el akart rejtőzni, a homlokzat párkánya volt az utolsó menedéke. De az egyenruhás már minden bizonnyal észrevette; a rendőr áthajolt a korláton, és elkezdte átkutatni a párkányt, mintha tudná, hogy valakinek kell ott lennie. És egyre közeledett ahhoz a helyhez, ahol Benny lógott.

Alexnek menekülnie kellett volna, de képtelen volt rá, csak állt a Passauer Straßén, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

– Na, mindjárt odaér hozzá a policáj – hallotta Alex a nikkell szemüveges hangját. – Mér’ éppen a KaDeWére kell felmásznia egy ilyen öngyilkosnak?

Alex a legszívesebben válaszolt volna valamit, de inkább hallgatott. Nem tudta pontosan kivenni, mi történt odafent, csak azt látta, hogy a fakabát már odaért Bennyhez, és ugyancsak átmászott a korláton. Vajon segíteni akar neki visszamászni? De a kék egyenruhás egyáltalán nem hajolt le a fiúhoz, hanem csak állt fölötte lehajtott fejjel, mintha beszélgetett volna a vele. Úgy tűnt, Benny is mondott neki valamit, de Alex nem hallhatta, miről beszélnek.

Azután meghallotta, ahogy Benny röviden felsikolt. Összerez-zent. *Vajon kezd elfogyni az ereje? Ez nem lehet igaz! Add meg magad, gondolta magában, semmi értelme az egésznek, mássz vissza, és hagyd, hogy letartóztassanak!* A zsarú még mindig lehajtotta a fejét, és a fényreklám ragyogásában Alex egy pillanatra meglátta a rendőr dühtől teljesen eltorzult arcát. Mi történik ott fent? Benny megint képtelen befogni a lepcsés száját? A fiú még egyszer felkiáltott, hosszsan elnyújtott sikolyt hallatva, másként, mint korábban, sokkal kétségbeesettebben. Úgy hangzott, mintha az a kisfiú sikoltott volna, aki Benny valójában volt, nem pedig a férfi, aki lenni szeretett volna.

Alex oldalra döntve tartotta a fejét, a nyaka már fáj, de képtelen volt elfordítani a tekintetét. Miért engedi el a jobb kezével? Hogy képzelet, hogy csak úgy egy kézzel tartja majd magát, miközben még az a nehéz táská is ott van a vállán? Alex csak bámult és bámult, de képtelen volt elhinni, amit látott. Végül mégis megértette, pedig nem akarta megérteni.

A fiú sikoltás nélkül, egyetlen mukkanás nélkül, némán zuhant keresztül az éjszakán. Alex nem akarta elhinni, hogy Benny volt az a néma test, amely a talaj felé zuhant.

A következő dolog, amit hallott, Benny testének a becsapódása volt. Egy csattanást hallott, mintha egy zsák krumpli esett volna le egy teherkocsi platójáról, és ezzel egy időben egy reccsenést.

Azután teljes csend következett.

A dermedtség, amelyet a zuhanás közben érzett, és amely képtelenné tette rá, hogy megmozduljon, vagy akár csak pislogjon egyet, végre elmúlt. Benny alig tíz méterre tőle hevert, furcsán összegörnyedve. Meg sem moccant. Alex rohanni kezdett, és leguggolt a fiúhoz. Furcsamód alig lehetett vért látni. Benny szeme be volt csukva. Alex feje fölött valaki zihálva szedte a levegőt: közben a nikkel szemüveges is odaért, és őket bámulta.

Alex ráförmedt:

– Hívja már a mentőket!

A férfi megvonta a vállát, inkább tehetetlenül, mintsem kérdőn, és elhúzta a csíkot.

Alex odahajolt Bennyhez, és meghallotta a fiú ziháló hörgését.

Benny még élt! Tudta, hogy élni fog!

Alex letérdelt a köveztetre, a térdére fektette Benny fejét, és simogatni kezdte a haját. A fiú szeme felpattant, egyre szaporábban és sípolva vette a levegőt.

– Alex – mondta a fiú, amikor felismerte.

– Nem szabad beszélned, mindjárt megérkezik a mentőautó, és segítenek rajtad.

– Sajnálom, Alex. Ezt elbaltáztam.

– Ne dumálg már!

– Nem tudtam... nem tudtam tovább tartani magam, az a fickó rátaposott a kezemre.

Sípoló zihálás jelezte, hogy Benny megpróbált levegőt venni. A beszéd egyre inkább nehezebbre esett.

– Ne beszélj már ennyit, Benny, ne beszélj ennyit!

– El kell tűnnöd innen... különben elkapnak. Ezek nagyon szemetek...

Alex felnézett: a fakabát még mindig ott állt, és lefelé bámult, majd magyarázni kezdett valamit az egyik társának, és rájuk mutatott, Alexre és Bennyre odalént a Passauer Straßén. Erre a másik fakabát szövegelni kezdett a társának, úgy tűnt, mintha lehordaná valamiért. De ez már semmit sem változtatott a dolgon.

Benny újból levegőt vett, a tüdeje ismét sípolni kezdett, Alex a fiúra nézett, akinek ekkor már vér bugyogott ki a szájából.

– Benny! – kiáltott rá Alex. – Tarts ki, haver, tarts ki!
– Alex. – Benny megpróbált mosolyogni. – Megígéred, hogy egyszer majd eljössz velem táncolni?
– Megígérem – mondta a lány, és érezte, hogy potyogni kezdenek a könnyei. Benny egyre szaporábban zihált, újra sötétvörös vér bugyant ki a száján, amit Alex ezúttal letörölt a ruhaujjával. Benny ránézett, egész végig őt nézte, olyan szomorúan, mintha búcsút venne tőle. Azután lehunyta a szemét.
– Ne! – mondta Alex. – Ne add fel, hallod, ne add fel! Mindjárt itt a mentőautó!

Benny többet már nem nyitotta ki a szemét. A sípoló légzés egyre gyorsult, majd hirtelen abbamaradt, mintha valaki kikapcsolt volna valami berendezést.

– Ne! – kiáltotta Alex. – Ne! Nem halhatsz meg csak úgy! Ezt nem teheted!

Ráüvöltött a fiúra, de tudta, hogy ő már nem hallja. Benny feje lassan visszahanyatlott a járda kövezetére.

Alex körülnézett. Néhány bábmészködő átjött hozzájuk a Tauentzienről. A nikkal szemüveges fazon azonban nem bukkant fel újból, ahogy a mentőautó sem. Cserébe viszont a KaDeWe egyik szinte észrevehetetlen oldalajtaján kilépett az utcára néhány egyenruhás.

Alex lenyelte a könnyeit, és rohanni kezdett.

– Fogják meg azt a fiút! Ő is hozzájuk tartozik!

Alex nem fordult hátra, anélkül is tudta, hogy már üldözőbe vették. Ki kellett kerülnie a járókelőket, ráüvöltött egy elegáns hölgyre, hogy tűnjön el az útjából, aki erre nekiesett az egyik kirakat rácsának, ő pedig csak rohant tovább a Tauentzienen hömpölygő ember-tömeg felé. El kell tűnnie a tömegben, aztán el innen. Egy rendőrsíp éles hangja süvített utána, aztán valaki kiabálni kezdett.

– Álljon meg! Megállni! Rendőrség!

Alex azonban csak rohant tovább, keresztül a járdán, át a Tauentzienstraßéra, elrohanva a dudáló autók mellett; egy taxi csikorgó ke-rekekkkel megállt, a sofőr szitkozódott, Alex azonban semmit sem hallott belőle. Mindazok után, ami Bennyvel történt, egyszerre szörnyen félteni kezdte az életét. Átrohant az úttesten, éppen átért egy

villamos előtt, amelynek a vezetője vadul rázni kezdte a csengőjét, Alex pedig már rohant is tovább, ugyanabba az irányba, mint a kedélyesen kelet felé döcögő villamos. Megakadt a szeme a figyelmeztető táblán, miszerint a járműre menet közben felugrani szigorúan tilos. Egy pillanatra elgondolkozott, majd felgyorsított, és felugrott a lépcsőre. Átküzdötte magát a kocsi belsejébe, és megpróbált az utasok által jórészt kitakart ablakon át valahogy egy pillantást vetni az utca túlsó oldalára. Ott álltak az üldözői. Két kék egyenruhás azt várta, hogy a villamos, amely éppen ekkor fordult rá a Wittenbergplatz földalatti-állomását elkerülő kanyarra, végre eltűnjön az útjukból. Alex tovább törte az utat a kocsi belseje felé, mit sem törődve az emberek szitkozódásával. Csak a menettáblát nézte. A hatos villamos. Ez Schönebergbe megy. Nem az az irány, amerre ő menne, de ha a Wittenbergplatzon újból kiszáll, a zsaruk esetleg újból felfedezhetik. A villamos megállt, és az embertömeg mozgásba lendült. Többen szálltak ki, mint ahányan be, Alex kénytelen volt végignézni, ahogy a fedezéke egyre kisebb lesz. Újra meg újra kinézett az ablakon, de egyetlen kék egyenruhát sem sikerült felfedeznie. Végül felszállt egy kövér utas, Alex pedig piócaaként rögtön rátapadt. Miközben elbújt a kövér férfi mögött, végig szemmel tartotta az ajtókat. Nehogy még az utolsó pillanatban felugorjon a villamosra még egy fakabát. De aztán megszólalt a csengő, és a villamos ismét mozgásba lendült. A jármű méterről méterre gyorsult, Alexben pedig méterről méterre oldódott a feszültség. Lerázta a zsarukat!

Egyszer csak újból lüktetni kezdett a seb a kezén. A vér már teljesen átította az ideiglenes kötését. A kötést, amelyet Benny tett a kezére. Egy órája lehetett talán, annál több biztosan nem telhetett el azóta. A gyász úgy tört rá, akár egy vadállat, amely eddig láthatatlanul megbújt a sötét bozótban. Könnyek szöktek a szemébe, ő pedig semmit sem tehetett ellene, és zokogni kezdett, olyan gátlástalanul, ahogy már évek óta nem zokogott.

Csak akkor vette észre, hogy az egész kocsi őt figyel, amikor már megnyugodott, és a ruhája ujjával letörölte a könnyeit.

– Mi a picsát bámultok? – förmedt rá az utasokra, és akik az előbb még részvételt figyelték, egyszerre elfordultak tőle.

2. fejezet

Ez lesz a vége, ha az ember pontosan érkezik: most aztán várhat. Rath felváltva hol a falon lógó képeket, hol a körmét nézegette. A zakóján felfedezett egy kis zsírfoltot. A szürke öltönyét már túl régóta hordta; ha tudta volna, hogy a főnöke ma látni akarja, akkor a barnát vette volna fel, az éppen most jött vissza a tisztítóból. De legalább a körme tiszta volt.

Renate Greulich úgy kopácsolt tovább az írógépén, mintha egyedül ülne a helyiségben.

– Weiß doktor még tárgyal. Kérem, foglaljon helyet egy pillanatra! – A titkárnő mindössze ennyit mondott, Rath pedig helyet foglalt. És várt.

Úgy érezte magát, mintha egy orvos várószobájában lenne. Egy orvosban, aki valamiféle baljós diagnózist állít majd fel, miközben az ember nem sejt, hogy mi lesz az, csak annyit tud, hogy nem lesz túl örömteli. Ha a főnök berendelte magához, akkor abból többnyire valami bosszúság származott. Bárhogy törte is a fejét, Rath egyszerűen nem emlékezett rá, hogy az utolsó néhány héten bármiféle szolgálati előírást megsértett volna, egyébként is csak egy hete volt ismét szolgálatban a kéthetes nyári szünete után: néhány nap Köln, egy hét a Balti-tengernél Charlyval. Jobban járt volna, ha mindkettőt kihagyja. Vagyis mindketten jobban jártak volna, ha mindkettőt kihagyják.

Csörögni kezdett a telefon, és Renate Greulich felvette.

– Igenis, doktor úr – mondta a titkárnő, és egy határozott mozdulattal felvett egy irattartó mappát az asztaláról, majd szó nélkül eltűnt vele a helyiség végében, a párnázott ajtó mögött.

Rath a titkárnő után nézett, és elvett egy újságot a dohányzóasztalról; most már végérvényesen úgy érezte magát, mintha orvosnál lenne. Kedvetlenül átlapozta a nagypolitikával foglalkozó rovatokat: jóvátételi vita, takarékosági intézkedések, amíg aztán a helyi hírek rovatban meg nem akadt a szeme az egyik főcímen.

Éjszakai hajtóvadászat a KaDeWében. A fiatalokú betörő a halálba zuhant.

Ez volt az az eset, amelyről Gennat ma reggel az eligazítóhelyiségben beszélt: két ékszertolvajt a hétvégén tetten értek a Kaufhaus des Westenben, az egyikük pedig ipari alpinistát játszott, és az életével fizetett érte. Egy fiatal srác, legfeljebb tizenhat-tizenhét éves, még nem azonosították. A bűntársa meglógott a zsákmány egy részével.

A cikk alapján már-már azt gondolhatta az ember, hogy a rendőrség kergette a halálba a fiút. Arról azonban, hogy nem törvényes, ha valaki hagyja magát bezárni egy áruházba, hogy azután kipakolja az ékszeres vitrineket, az újság egyetlen szót sem ejtett.

Ismét kinyílt a szentek szentjéhez vezető ajtó, de nem Renate Greulich jött ki rajta, hanem egy képeskönyvbe illő egyenruhás rendőr, a csákóját a hóna alá szorítva, frissen vasalt és kifogástalanul tiszta, kék egyenruhában, amelyen még csak egy szösz sem volt. Na, ez az ember nyilvánvalóan tudja, hogyan kell megjelenni a rendőrfőkapitány-helyettes előtt. Rath az újsággal gyorsan eltakarta a zsírfoltot az öltönyén. Az egyenruhás egy biccentéssel üdvözölte.

– Milyen a hangulat odabent? – kérdezte Rath.

– Elmegy. – Az egyenruhás az újságra mutatott. – Olvasta már a kritikákat a hétvégéről?

– Éppen most olvasom.

– Akkor úgy nagyjából el tudja képzelni, milyen hangulatban van Weiß doktor. – Az egyenruhás megvonta a vállát, mintha valamiféle magyarázattal tartozna. – Én vezettem azt a szerencsétlenül végződött bevetést tegnapelőtt este a KaDeWében – tette hozzá.

– Kellemetlen – csúszott ki Rath száján.

– Az nem is kifejezés. Ez egy rémálom.

– Higgye el nekem, tudom, hogyan érzi most magát! Csak azt tanácsolhatom önnek, hogy ne vegye túlságosan a szívére a dolgot; nem a maga hibája, ilyesmi előfordul a rendőri hétköznapiakban.

– Ez nagyon jól hangzik. Ennek ellenére mehetek majd a gyilkos-

sági vizsgálóbizottság elé. – Az egyenruhás feltette a csákóját. – Magát egyébként miért rángatták be?

– Ha én azt tudnám! – mondta Rath.

A kék egyenruhás búcsúzásként megpöckölte a csákója simlijét.

– Azért nem lesz olyan rossz – mondta, és eltűnt a folyosón.

Röviddel később ismét megjelent a színen Renate Greulich, és megkérte Rathot, hogy fáradjon be. A rendőrfőkapitány-helyettes az íróasztala mögött ült, és éppen felírt valamit a jegyzetfüzetébe. Az arcáról nem lehetett leolvasni, hogy miről volt szó.

– Felügyelő úr, kérem, foglaljon csak helyet! – mondta Weiß doktor anélkül, hogy felpillantott volna.

Rath leült, és bámult kifelé az ablakon, miközben Weiß teljes lelki nyugalommal befejezte a jegyzetelést. Odakint az Alexander-ház építési daruja csillogott a napfényben, és úgy táncoltatott a levegőben egy egész köteg betonvasat, mintha nem is lenne súlya. Végre aztán Weiß összecsapta a jegyzetfüzetét, és a vastag szemüvegén át végignézett Rathon. Akár egy gimnáziumi tanár a vizsgázni készülő nebulón, mielőtt felteszi neki az első kérdést, gondolta Rath.

– Felügyelő úr, az ön testvére ugyebár az Egyesült Államokban él, nem igaz?

Rath sok mindenre számított, de erre a kérdésre nem.

– Tessék, rendőrfőkapitány-helyettes úr?

– Ha jók az értesülesem, akkor az ön fivére, Severin Rath Amerikában él...

– Ez így van, de...

– ...és ön egyszer meg is látogatta ott...

Honnan szerezte Weiß ezt az információt? Arról az utazásról senki sem tudott, még maga az apja, Engelbert Rath bűnügyi igazgató sem, aki elől egyébként nem sok mindent lehetett eltitkolni. Gereon 1923 tavaszán a testvérét keresve három hónapot töltött az Egyesült Államokban, miközben a szülei azt hitték, hogy egy félévet a prágai egyetemen tanul – hála a Paul által az ő nevében Prágából küldött leveleknek.

– Ön elképesztően tájékozott – mondta Rath, amikor valamelyest magához tért, és újból meg tudott szólalni.

– Ez a feladataim közé tartozik – felelte Weiß, és a hangjában egyáltalán nem volt semmi irónia. – Felügyelő úr, hallott ön már bármit is a Bureau of Investigationról?

– Az amerikai szövetségi rendőrség...

Weiß láthatóan elégedett volt Rath válaszával. Alig észrevehetően bólintott, és kinyitott egy vékony irattartó mappát.

– Felügyelő úr, van egy feladatom maga számára – mondta végül a rendőrfőkapitány-helyettes. – Egy különleges megbízatás, amely-nél kifejezetten előnyös, ha valaki rendelkezik bizonyos ismeretekkel az Egyesült Államokban dívó szokásokról. Mennyire beszél ön jól angolul?

Rath megvonta a vállát.

– Elég rendesen, gondolom legalábbis. Az amcsik mindenesetre megértettek, és én is őket.

Hová az ördögbe akart kilyukadni a rendőrfőnök-helyettes?

Weiß odatolta a mappát Rath elé.

– Ez itt néhány napja jött távirón – mondta Weiß. Rath átfutotta az első oldalt. *Abraham Goldstein, place of birth: Brooklyn, NY.* Egy személyleírás. – Az amerikai kollégák azért telegráfozták ezt el nekünk – folytatta Weiß –, hogy felhívják a figyelmünket erre az emberre. Az FBI szerint a férfi az egyik New York-i gengszterszindikátus tagja.

– Szép. De mi közünk van nekünk ehhez?

Weiß felvonta a szemöldökét, mielőtt válaszolt.

– Abraham Goldstein, a becenevén Handsome Abe, úton van Berlin felé. Tegnap este esett át Bremerhavenben a vámvizsgálaton.

– De ha ez a fickó egy igazi rosszfúú, akkor miért hagyták az amcsik, hogy olyan egyszerűen kiutazzon az országból?

– Mivel nincs semmi bizonyítékuk ellene, a fickó makulátlan. Fia-talkorában ugyan Goldstein néhányszor szembekerült a törvénnyel, egy kis lopás, garázdaság, testi sértés, ilyesmi miatt, azóta azonban semmi, még csak tilosban sem parkolt. Állítólag több tisztázatlan alvilági gyilkosság is az ő számlájára írható; az amerikai kollégák bér-gyilkosnak tartják, aki olasz és zsidó gengszterszindikátusok megbí-zásából gyilkol. És olyan jól dolgozik, hogy semmiféle értékelhető

nyomot nem hagy maga után. Csak annyi vitathatatlan, hogy kapcsolatban áll az alvilág nagyaival. De az ilyesmi magában nem büntethető.

– Goldstein zsidó?

– Így van. – Weißnak arcizma sem rándult. Mintha semmiféle szerepe nem lenne ennek a ténynek. De természetesen volt szerepe. Egy zsidó gengszter Berlinben, már maga a hír is az antiszemiták malmára hajtáná a vizet. A Sklarek fivérek csalásairól szóló tudósítások sok lapban már így is egyértelműen antiszemita felhangot kaptak. Rath hirtelen megértette, miért vette a saját kezébe a rendőrfőkapitány-helyettes az ügyet.

– De hát mit akar ez a Goldstein itt Berlinben? – kérdezte Rath.
– Van valami kiindulási pontunk?

– Semmi. – Weiß a fejét rázta. – A leghalványabb fogalmunk sincs róla. Csak annyi biztos, hogy jön. – A rendőrfőkapitány-helyettes megvonta a vállát, szinte már olyan volt, mintha elnézést kérne. – Goldsteinnak turistavízuma van. Talán tényleg csak a Wintergarten színházat vagy a Sportpalastot látogatja majd meg, vagy beleveti magát az éjszakai életbe, akár a többi turista, akik azért jönnek ide hozzánk, mert itt minden olyan csuda olcsó. Bármi lehetséges.

– Az is, hogy egy megbízást hajt végre itt Berlinben? Kiiktat valakit, aki gondot okoz a New York-iaknak?

Weiß kétkedő arcot vágott, és megvonta a vállát.

– Az itteni bűnözői körök és az amerikai gengszterszindikátusok között csak laza kapcsolat van. Főleg kábítószer- és alkoholcsempészet terén. Nem hiszem, hogy az amerikai gengszterháború Európát is elérné.

– Nálunk sem olyan nagy most a békesség, ha belegondolunk, mi történt a legutóbbi hetekben – jegyezte meg Rath. – Talán éppen a mi egyik helyi nehézfiúnk hívta ide Goldsteint. Mivel van számára egy megbízása...

– Bizonyos nyugtalanság valóban tapasztalható a városban – mondta Weiß –, a birkózóegyletek már tudnak a dologról. Még mielőtt az FBI tájékoztatott volna bennünket, a besúgóink már jelentették, hogy egy amerikai érkezése várható a városban.

– És mit csináljunk most ezzel az emberrel? Ha az amcsik sem tudnak semmit kezdeni vele, akkor mi mit tehetünk?

– Szemmel tartjuk Goldsteint. Éjjel-nappal. Még hozzá úgy, hogy ő is észrevegye. A fickónak tudnia kell, hogy megfigyelés alatt áll, hogy egyetlen lépést sem tehet a rendőrség tudta nélkül. Ha tényleg azért jönne Berlinbe, hogy meggyilkoljon valakit, akkor meg kell mutatnunk neki, hogy jobban teszi, ha rögtön hazautazik. Dolgavégezetlenül.

– Engedelmével, rendőrfőkapitány-helyettes úr, de az ilyesmi tulajdonképpen nem a nyomozószolgálat feladata lenne?

– Biztos lehet benne, hogy nem fogok vitát nyitni magával az illetékességi körökről. – Weiß hangja egyszerre olyan metsző és éles lett, mintha egy kaszárnyaudvaron lennének, és ez a hang semmiféle elmentmondást nem tűrt. Rögtön látszott, hogy Weiß tisztként szolgált a háborúban. – Amint azt az előbb éppen maga fogalmazta meg – folytatta –, elképzelhető, hogy itt most egy gyilkosság megakadályozásáról van szó. Gondolom, ez már magában is elegendő magyarázat a feladat fontosságára.

Rath bólintott, mint valami kisiskolás.

– Ezt a műveletet maga vezeti. Trombitáljon össze néhány embert, aztán vágjon bele! Goldstein az Excelsiorban foglalt magának lakosztályt. Azt maga egészen jól ismeri, nem igaz?

Rath egy ideig az Excelsiorban lakott, amikor jó két évvel korábban Berlinbe jött. Egyébiránt nem egy lakosztályban, hanem az egyik legolcsóbb egyágyas szobában. Úgy tűnt, Weiß még ezt is kiderítette róla.

– És mit kell tennem? Fogadjam virágcsokorral Goldsteint a pályaudvaron?

Weiß doktornak arcizma sem rándult.

– Hogy maga a peronon fogadja Goldsteint, vagy a szállodában, az nekem teljesen mindegy. Amennyiben az első pillanattól kezdve világossá teszi számára, hogy itt nálunk tisztességesen kell viselkednie. Meg kell mutatnia neki...

Ekkor megszörrent a telefon. Weiß felvette a kagylót.

– Igen, mi van már megint? – kérdezte bosszúsan.

Rath nem volt biztos benne, hogy a kihallgatás ezzel véget ért, ezért inkább ülve maradt.

Weiß komoly arccal hallgatott a telefonkagylóba.

– Személyesen odamegyek – szólalt meg végül. – Hívjon egy gépkocsit, és értesítse Heimannsberget! – A rendőrfőkapitány-helyettes ezzel letette a kagylót. – Úgy gondolom, felügyelő úr, mindent tisztáztunk – mondta Rathnak. – Lászon munkához, holnap pedig személyesen jelentse nekem, hogyan indult a dolog! Nekem most mennem kell. Az egyetemhez.

Weiß tulajdonképpen nem is akart ennél többet mondani, de aztán bizonyára meglátta Rath kérdő arckifejezését.

– Diákzavargás – mondta. – A rektor a rendőrség segítségét kérte.